

ALPARSLAN'IN AKINCISI

KAYIP FERMAN

İSMAİL BİLGİN

KAYIP FERMAN

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Gökçen Yüksel Karaca
Editör Arzu Demir
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Billur Tirgil

1. Baskı Aralık 2014
Uluslararası Seri No 978-605-08-1830-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3740

ALPARSLAN'IN AKINCISI / 3

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

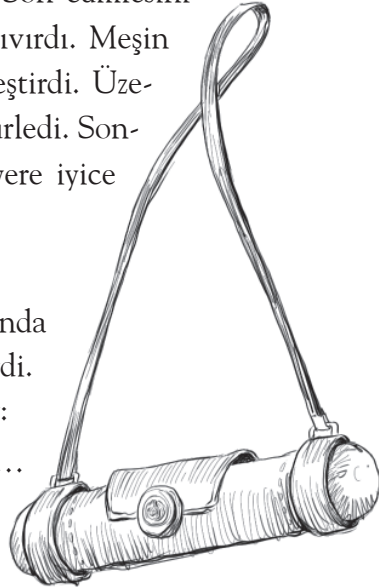
GAN PAHASINA

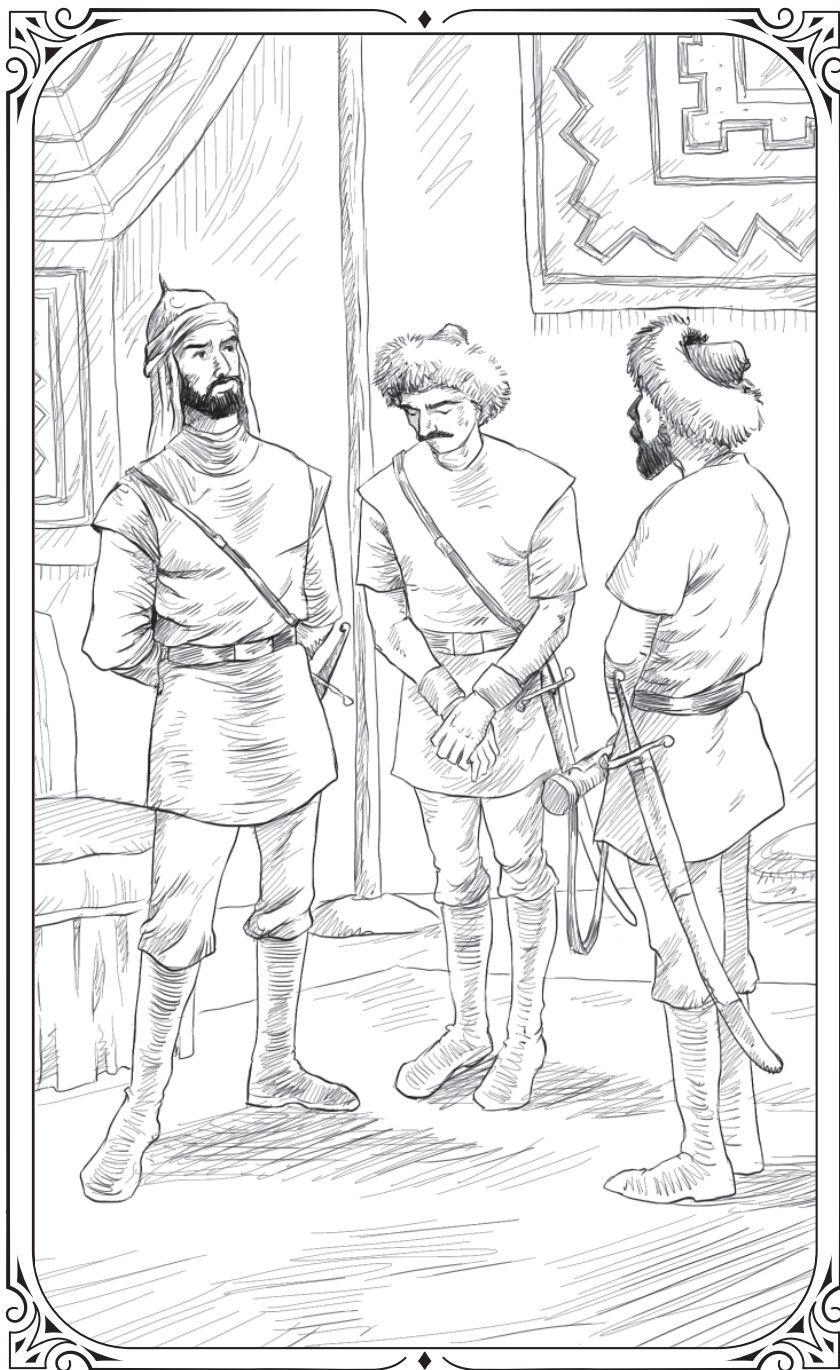
Sultan Alparslan, otağında bir ferman yazmakla meşguldü. Son cümlesini bitirince kâğıdı kıvrıdı. Meşin muhafaza kutusuna yerleştirdi. Üzerini kırmızı mumla mühürledi. Sonra tuğrasını bu mumlu yere iyice bastırdı.

– Elçiler gelsin, dedi.

Az sonra otağın kapısında iki Selçuklu elçisi belirdi. Selam verip içeri girdiler:

– Emredin sultanımız...

– Bu fermanın yerine ulaşması çok önemlidir. Ne yapıp edin, bunu mutlaka sahibine verin. Size ayrıntılı bilgi verilecektir. Unutmadan söyleyeyim...

– Buyurun sultanımız...

– Bu ferman, canınızdan daha değerlidir, bunu bilirsiniz.

– Biliriz efendimiz! Canımız pahasına koruyacağız!

– Yolunuz açık olsun.

Elçiler, atlarının yemlerini kontrol ettiler. Yanlarına yolculuk boyunca yetecek kadar yiyecek ve su aldılar. Silahlarını da gözden geçirdiler. Okları, kılıçları, kalkanları, kargıları, güzleri... Hepsi tamamdı, eksikleri yoktu.

Elçilerden en tecrübelisi,

– Oyalanmayalım! Haydi atlara! Yollar ve ferman sahibi bizi bekler, dedi.

Hep bir ağızdan bağıldılar:

– Ya Allah, Bismillah!

ASMA KÖPRÜ

Elçiler gece gündüz demeden dörtnala at sürdüler. Bir nehrin kıyısına vardılar. Nehir, derin kayalıkların arasından köpürerek akıyordu. Nehrin üzerindeki uçurumun iki kıyısını, asma bir köprü birbirine bağlıyordu. Köprünün eskimiş tahtaları, en hafif rüzgârda bile sallanıyordu. Bu hâlden uzun zamandır kullanılmadığı anlaşılıyordu.

İki elçi, adamlarıyla birlikte köprünün başında durdu. Uzun uzun köprüye baktılar.

– Zor... Buradan geçmek zor, dedi biri.

– Zor olsa da geçeceğiz. Ferman sahibine ulaştıracak. Sultanımızın kesin emri var.

– Evet, dedi düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlayan arkadaşı.

– Fakat tek tek geçelim. Hepimizi taşımayacağı açık, diye devam etti.

– İyi fikir...

– Haydi bakalım, ilk önce ben geçeceğim. Ferman bende...

Elçi, sultanın yazdığı fermanı boynuna astı. Atını köprüye doğru sürdü. Hayvan, köprüye doğru ilerlerken huysuzlaştı. Kulaklarını dikti, durdu. Bir türlü köprüden geçmek istemiyordu.

“Hay Allah, bu ata ne oldu böyle?” diye düşünen elçi aşağıya baktı. Coşkun sular köpüre köpüre çağlıyordu. “Aman Allah’ım, ne kadar korkunç bir manzara... Ne kadar derin bir vadi... İnsan buradan düşerse vay hâline...” dedi içinden.

At ürkek adımlarla köprüye doğru yürüdü.

– Haydi oğlum...

At, köprünün başına geldi. İki ayağıyla tahtalara bastı. Acı acı kişnedi. Sonra köprünün üzerinde yavaşça ilerlemeye başladı. O anda köprü sallandı. Bu sallantıdan dolayı at korktu, durdu. Dört ayağını birden açtı. Sağ arka ayağının bastığı tahta aniden “Çat!” diye kırılıverdi. At hemen bir başka tahtaya bastı. O da kırıldı. Hayvancağız daha da korktu.

Debelenmeye başladı. Ayaklarını ileriye atmak istedikçe köprünün tahtaları bir bir kırılıyordu.

Elçi ise “Allah’ım yardım et.” diyerek dua ediyor ve atın üzerinde durmaya çalışıyordu. Ancak bu arada çıkan rüzgâr, köprünün daha çok sallanmasına sebep oluyordu. Elçi, boynuna astığı fermanı yokladı. Heyecandan elleri terlemeye başlamıştı. Ağzı kurumuş, zor yutkunur olmuştu.

Onun karşıya geçmesini bekleyen diğer arkadaşıyla adamları ise soluklarını tutmuşlardı. Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ne olacak?” diye bekliyorlardı.

Bu sırada, atın arka ayakları tahtaların arasına sıkışmıştı ve aşağıya sarkıyordu. Ön ayaklarıyla ileri hareket etmek istiyordu. Bir süre sonra öndeki bir ayağının da bastığı tahta kırıldı. Şimdi atı köprü üstünde sadece tek ayağı tutuyordu. Yağız at durmadan acı acı kişnemeye başladı.

Elçi hemen attan indi. Tahtanın birine korkuyla bastı. İçinden de “Ya tahta kırılırsa?” diye düşünüyordu. Hemen ileri atılıp ipi sıkıca tuttu.

O anda atının yürek yakan bir şekilde kişnediğini duydu. Korkuyla geriye dönüp baktı. At aşağıya düşüyordu. Kısa sürede coşkun sular atı sürükleyip götürdü.

Elçi olanca gücüyle ipe tutunuyordu. Ayağının altındaki tahtalara basarak köprüde ilerlemeye çalışıyordu. Köprünün ortasına kadar gelebilmeyi başarmıştı. Birden tüyleri diken diken oldu. İpin liflerinden biri kopmuştu. “Eyvah! İp de kopacak galiba... Acele etmeliyim. Ya fermanı sahibine ulaştıramazsam...” diye düşündü.

Adam hızla bir iki adım attı. Biraz ilerledi. O esnada ipin bir lifi daha koptu. Adamın heyecandan kalbi küt küt atıyor, dizleri titriyordu. Buram buram terliyordu. Sık sık yutkunuyordu.

Kıyıdaakiler ise onu dikkatle izliyor, içlerinden dua ediyorlardı.

O ara rüzgâr da şiddetini iyice artırmıştı. Köprü bir beşik gibi sallanıyordu. Buna rağmen elçi bir iki adım daha attı. O sırada halatın bir lifi daha koptu. “Eyvah! İp kopmak üzere... Tutunacak bir yer kalmıyor.” Çabucak iki adım daha attı. Bastığı tahtanın biri kırıldı. Ayağı boşluğa geldi. Hemen toparlandı. Bir sonraki tahtaya zorlukla bastı. “Bu tahta sağlam... Biraz dinleneyim bari...” diye düşündü.

İki ayağıyla bir tahta üzerinde dikilirken olanca gücüyle de ipi tutuyordu. Rüzgâr esmeye devam ediyor ve köprü durmadan sallanıyordu. Boynundaki fermana baktı. O anda ipin bir lifi daha koptu. Böylece köprüyü kıyıya bağlayan ipin yarısı kopmuş oldu.

Elçi, “Ne yapacağım şimdi? Kadere razı olmaktan başka elimden bir şey gelmez.” deyip çekingen bir adım attı. “Oh! Kırılmadı.” dediği anda tahta kırılıverdi. Elçi iki eliyle ipi yakaladı. Ayakları boşlukta sallanıyordu. Bu şekilde çok fazla dayanamazdı. İpi sıkıca tutuyordu ama kollarındaki güç her geçen dakika azalıyordu. Bir ayağıyla, boşlukta sallanan tahtayı yakaladı. Bir eliyle de tahtayı kavradı. Bu şekilde biraz dinlendi. Aynı şekilde üç beş tahta daha ilerleyerek iyice kıyıya yaklaştı.

Kararını verdi: “Bismillah!” deyip çevik bir hareketle ileri atıldı ve ipin bağlandığı kazığa zorlukla tutunabildi. Şimdi kendini yukarı çekmesi gerekiyordu. Ama gücü öyle azalmıştı ki parmakları gevşiyordu. Böyle giderse aşağıya düşmesi işten bile değildi. Son bir hamle daha yaparak kazığa iyice tutundu. Bir süre dinlendikten sonra vücudunu yukarı çekti: “Kurtuldum!”

